

РЕШЕНИЕ

№ 23354

гр. София, 13.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5988** по описа за **2024** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по касационна жалба от Началник отдел „Обжалване“ при ТД на НАП „Средни данъкоплатци и осигурители“ чрез процесуален представител с приложено по делото пълномощно.

С жалбата се иска отмяна на Решение № 2222/13.05.2024г. на СРС по НАХД № 16110/2023г., с което е отменено Наказателно постановление № 725102-F725332/23.10.2023г. на Директор Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“, с което на дружеството „ТИБИЕЛ“ ООД е наложена имуществена санкция от 860 317.90 лева, на основание чл. 180а от ЗДДС за неначислен данък в срок в общ размер от 17 206 355 75 лева за периода 04.2022г.

Намират решението за постановено в противоречие с материалния закон и в несъответствие с доказателствата по делото. Не споделят извода на съда за липса на яснота относно вмененото нарушение. Не споделят и извода, че това нарушение не е допуснато. Оспорват възприетото от съда, че дружеството – жалбоподател е изпълнило задължението си да състави протоколи по чл. 117, ал.1 от ЗДДС в срок, начислило е този данък и е включило тези протоколи в отчетните регистри по чл. 124, ал.1 от ЗДДС – дневник на покупки и продажби. Сочат, че ясно в НП на стр. 2, ред 5 и 6 е посочено, че за получените услуги лицето има право на пълен данъчен кредит на

основание чл. 68, ал.1, т.4 от и чл. 69, ал.1, т.3 от ЗДДС. Посочено е също, че това са доставките по чл. 82, ал.2, т.3 и чл. 163а от ЗДДС, за които дължимият данък следва да се начисли от получателя с издаването на протоколи по чл. 117, ал.1 от ЗДДС. Намират, че лицето о получател на доставки по глава 8-ма от ЗДДС и съответно платец на данъка при тези условия. Намират, че описанието е посредством цитиране на съответните законови разпоредби, с оглед прецизна правна квалификация, като самите доставки също са индивидуализирани, като са посочен и съответните данъчни документи.

Не споделят и извода на съда по съществуващото на спора. Дружеството е санкционирано за това, че не е начислил ДДС, като не е съответния данъчен документ в дневника за продажбите за месец април, 2022г. и затова, че не е включило размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка- декларацията по чл. 125 от ЗДДС, което е предвидено и в самата санкционна разпоредба. Включването на първичен данъчен документ, в случая протоколът по чл. 117, ал.1 от ЗДДС в дневник за продажби е задължение а лицето чл. 86, ал.1, т.3 от ЗДДС. В процесния случай лицето е санкционирано, че не е начислило ДДС по процесните 8 протокола, което ДДС е в общ размер на 17 206 355.75 лева, а не както е посочено в подадената декларация с нулеви стойности. Възприетите от съда твърдения на жалбата, че са касаело за техническа грешка, при което използваният софтуерен продукт задавал нулеви стойности в данъчната ставка и при 8 броя документи намират за неубедителни. Налице е формално нарушение, издигнато за такова от закона, като същият не изисква настъпване на вредни последици.

Молят съда да отмени решението и постанови друго, с което да бъде потвърдено оспореното НП. Претендират юрисконсултско възнаграждение.

В проведеното съдебно заседание касаторът се явява лично. Поддържа жалбата, за което излага подробни съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение за двете инстанции и прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар от ответника по касация.

Ответникът по касация се представлява от адв. М., която оспорва жалбата и моли решението да бъде оставено в сила. Претендира адвокатски хонорар, за което представя договор и фактура.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, заинтересована от изхода на производството, за която резултатът е неблагоприятен.

Разгледана по същество, съдът приема жалбата за неоснователна, при следните съображения.

За да постанови оспореното решение, СРС е съобразил следното от фактическа и правна страна:

С Резолюция № П-22222523023429-ОРП-001/07.02.2023г. на Началник отдел при ТД на НАП С. била възложена проверка за установяване на факти и обстоятелства. За проверяващи били определени служители на длъжност главни инспектори по приходите, които следвало да извършат проверка на дружеството – ответник по касация, изготвяйки анализ на декларираните доставки за закупени квоти за въглеродни емисии и причините за неначисляване на ДДС. Срокът на проверката бил

до 05.05.2023г., като били дадени указания, в случай на наличие на данни за нарушения, да бъде съставен АУАН. С Промяна на Резолюция за извършване на проверка № П-22222523023429-ОРП-002 /07.02.2023г. към проверяващия екип била включена и друга служителка - гл. инспектор по приходите, като срокът за проверка останал непроменен. С Промяна на Резолюция за извършване на проверка № П-22222523023429-ОРП003/02.05.2023г., срокът за завършване на проверката бил удължен до 05.07.2023г. На 23.06.2023г. до представляващия дружеството било изпратено искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № П-22222523023429-040- 004/23.06.2023г. С Промяна на Резолюция за извършване на проверка № П-22222523023429-ОРП004/03.07.2023г. срокът на проверката отново бил удължен до 05.09.2023г. С Промяна на Резолюция за извършване на проверка № П-22222523023429-ОРП005/05.09.2023г. срокът на проверката отново бил удължен до 21.11.2023г. Дружеството предоставило изисканите от тях протоколи по чл. 117 от ЗДДС и фактури - инвойси към тях. След като се запознал с представените му документи е прието, че дружеството е получател на услуги по чл. 82, ал.2, т. 3 и чл. 163а от ЗДДС, като за осъществяването на доставки данъкът следва да се начисли от получателя с издаване на протоколите по чл. 117, ал.1, т. 1 от ЗДДС. Протоколите следвало да се отразят и в отчетните регистри по чл. 124 , ал. 1 от ЗДДС, а дължимият ДДС по протоколите да се включи при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка декларация по чл. 125, ал. 1 от ЗДДС. При извършена служебна проверка в информационната система на ТД на НАП- С., инспектор по приходите установил, че дружеството е издало протоколи по чл. 117, ал.1 т. 1 от ЗДДС по отношение на следните фактури: 07.04.2022 HU13748890 VERTIS ENVIRONMENTAL FINANCE LTD квоти за емисии на парникови газове; 07.04.2022 HU13748890 VERTIS ENVIRONMENTAL FINANCE LTD квоти за емисии на парникови газове 07.04.2022 HU13748890 VERTIS ENVIRONMENTAL FINANCE LTD квоти за емисии на парникови газове 07.04.2022 HU13748890 VERTIS ENVIRONMENTAL FINANCE LTD квоти за емисии на парникови газове 13.04.2022 HU13748890 VERTIS ENVIRONMENTAL FINANCE LTD квоти за емисии на парникови газове 08.04.2022 HU13748890 VERTIS ENVIRONMENTAL FINANCE LTD квоти за емисии на парникови газове 05.04.2022 HU13748890 VERTIS ENVIRONMENTAL FINANCE LTD квоти за емисии на парникови газове 06.04.2022 HU13748890 VERTIS ENVIRONMENTAL FINANCE LTD квоти за емисии на парникови газове, но не е изпълнило задължението си да отрази издадените протоколи по чл. 117 от ЗДДС в отчетните регистри - дневник за покупките и дневник за продажбите, в справка декларация по чл. 125 от ЗДДС за данъчен период месец април 2022г. Протоколите не били включени и при определяне на резултата за данъчен период м. април 2022г. в справката - декларация по чл. 125 ЗДДС, като дължимият данък по тези протоколи не бил начислен в срок. При така установените факти органът приел, че „ТИБИЕЛ“ ЕООД е извършил административно нарушение, поради което е съставен акт за установяване на административно нарушение № F 725332/01.09.2023г. АУАН бил съставен в присъствието на свидетели и на упълномощен представител на дружеството, на когото бил връчен препис за запознаване и подпис.

Правната квалификация на нарушението била определена като такова на чл. 86, ал.1, т.2 и т. 3 от ЗДДС, вр. чл. 86, ал. 2 от ЗДДС. Като дата на нарушението е посочена 17.05.2022г. В съответната графа жалбоподателят не вписал възражение. Т. постъпило

в установения 3-дневен срок, предвиден в чл. 44, ал.1 от ЗАНН, с изложени съображения и искане за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 725102-F725332/10.10.2023г. на Директор на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ в ТД на НАП С., с което на основание чл. 180а, ал. 1 от ЗДДС е наложено административно наказание „Имуществена санкция“ в размер на 860317,79 лева за нарушение на чл. 86, ал.1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС, вр. чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, По делото на СРС е допусната и изготвена ССЧЕ. За да отговори на поставените му въпроси, вещото лице се е запознало е и представило в съда административнонаказателната преписка, съдържаща общо 962 листа. Видно от изготвеното от вещото лице заключение, дружеството е изпълнило задължението си да начисли дължимия данък с издадените протоколи по чл. 117, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, като ги е включило в подадените към НАП дневници за покупки и продажби в справката - декларация по чл. 125 от ДДС за данъчен период месец април 2022г. Констатирано е, че независимо, че в протоколите е посочена ставка 20%, при интегрирането им към дневника за покупки и продажби автоматично е пренесена ставка 0% и дължим данък 0, 00 лева. Това обстоятелство, обаче не е довело до ощетяване на фиска, тъй като резултатът при правилно пренасяне на ставката не би се променил. Съдът не кредитирал показанията на свидетеля - актосъставител, доколкото същите се явявали изолирани и категорично диаметрални и опровергани от приобщените по делото писмени доказателства.

Съдът кредитирал изцяло заключението на изготвената ССЧЕ, като пълно, обективно и всестранно.

При така установената фактическа обстановка, съдът приел от правна страна следното: Разгледана по същество, жалбата е приел за основателна.

Приел, че на контрол подлежи и самият АУАН по отношение на неговите функции - констатираща, обвинителна и сезираща. В настоящия случай АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени от длъжностни лица в пределите на тяхната компетентност, видно от представената по делото заповед и в съответствие със закона. Съгласно чл. 193, ал. 2 ЗДДС, актовете за нарушения се съставят от органите по приходите, каквото качество съгласно чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП има свидетелят - актосъставител, заемащ длъжност "главен инспектор по приходите" в ТД на НАП - С.. От своя страна, нормата на чл. 193, ал. 2 ЗДДС предвижда, че наказателните постановления се издават от изпълнителния директор на НАП или от оправомощено от него длъжностно лице. Видно от представената заповед № ЗЦУ - 1149/25.08.2020 г. на изпълнителния директор на НАП, териториалните директори на НАП и техните заместници, директора на дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ и др. са оправомощени да издават наказателни постановления за налагане на административни наказания за нарушения по чл. 180а ЗДДС.

Съдът приел обаче, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са опорочили производството, тъй като са довели не само до ограничаване правото на защита на санкционираното лице да разбере обвинението, но и съдът да извърши проверка по законосъобразността на санкционния акт.

Административнонаказващият орган следва да опише подробно и да събере пълни данни за обстоятелствата, при които е извършено нарушението, нещо което в конкретния случай не е сторено, поради което процесното НП се явявало

незаконосъобразно само на това основание. Това било така, защото описанието на нарушението, доказателствата, които го потвърждават и законовите разпоредби, които са виновно нарушени, не могат да бъдат извлечени по пътя на формалната или правна логика. Това би имало за последица твърде сериозна неопределеност в регламентацията на обществените отношения от категорията на процесните такива и в твърде сериозна степен би застрашило правото на защита на засегнатото лице. В този смисъл били без значение индициите, че лицето на което е наложено административното наказание, вероятно е разбрало кои са фактите и обстоятелствата, въз основа на които е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Приел, че е недопустимо за описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, да се препраща към други документи, без тяхното съдържание да е възпроизведено в обстоятелствената част на АУАН, съответно на НП. Описанието на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, както и доказателства, които го подкрепят, следва задължително да се съдържат в АУАН, т. е. още от образуването на административнонаказателното производство следва по недвусмислен начин да е ясно, за какво нарушение и въз основа на какви доказателства се ангажира административнонаказателната отговорност на виновното лице. Последното се налагало от обстоятелството, че АУАН поставя началото на това производство и нарушителят следва да има възможност да разбере точно какво административно нарушение му се вменява, че е извършил. Приел, че в АУАН и НП не са посочени обстоятелства, въз основа на които да се направи несъмнен извод, дали процесните доставки, по които въззивникът е получател през периода 05- 13.04.2022г., са такива с право на приспадане на пълен данъчен кредит, дали са с право на приспадане на частичен данъчен кредит или са такива без право на приспадане на данъчен кредит. Не е установен един от съставомерните признаци на нарушението, а именно обстоятелството, че за начисления данък лицето има право на пълен данъчен кредит. Нито в акта, нито в наказателното постановление се съдържат фактически констатации относно този признак. АНО се е задоволил да посочи единствено, че „за получените услуги лицето има право на пълен данъчен кредит на основание чл. 68, ал.1, т. 4 от ЗДДС и чл. 69, ал.1, т. 3 от ЗДДС. Цитираната норма предвижда, че когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне изискуемия от него данък като платец по глава осма. Алинея 2 определя, че за целите на ал. 1 за облагаеми доставки се смятат и доставките в рамките на икономическата дейност на регистрираното лице, които са с място на изпълнение извън територията на страната, но които биха били облагаеми, ако са извършени на територията на страната, т. е. законът определя изрично кои са облагаемите доставки, за които платецът по глава осма има право на приспадане.

Описаните в АУАН и НП доставки не са индивидуализирани по никакъв начин, а е посочено само и единствено, че се касае за доставка на услуги, поради и което въз основа на това описание не може да бъде извършена преценка дали тези доставки касаят доставка на услуги, използвани за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, с право на приспадане на данъчен кредит, съгласно чл. 69 от ЗДДС. При това положение за деянието, за което е наказано дружеството, не може да се провери дали е съставомерно по приложената от административнонаказващия орган преписка.

Съдът приел, че това влече незаконосъобразност и на НП. Бланкетното посочване на

разпоредби, без запълването им с конкретно съдържание не можело да се приеме за изпълнение на задължението за пълно фактическо описание на нарушението. В случая несъмнено са извършвани доставки по Глава осем от ЗДДС, които предполагат регистрация на дружеството по специалния ред на чл. 97а, ал. 1 от ЗДДС, ето защо е приложима хипотезата на чл. 180а, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗДДС. Това обстоятелство, обаче не е посочено нито в АУАН, нито в НП.

Независимо, че констатираният порок е такъв, който води до отмяната на санкционния акт на формално основание, за пълнота на изложението, съдът изложил доводи и за материалната незаконосъобразност на оспореното НП.

По приложението на материалния закон: Имуществената отговорност на дружеството е ангажирана за неизпълнено задължение по чл. 86, ал.1, т. 2 и т, 3 вр. чл. 86, ал.2 от ЗДДС, като на основание чл. 180а, ал. 1 ЗДДС му е наложена имуществена санкция в размер на 860317,79 лева. Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, данъчно задълженото лице, за което ДДС е станало изискуем, е длъжно да го начисли като: 1/издаде данъчен документ, в който посочи данъка на отделен ред; 2/включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларация по чл. 125 от ЗДДС за този данъчен период; и 3/посочи документа по чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС в дневника за продажби за съответния данъчен период. Според чл. 86, ал. 2 ЗДДС, данъкът е длъжим от регистрираното лице за данъчния период, през който е издаден данъчният документ, а в случаите, когато не е издаден такъв документ или не е издаден в срока по този закон – за данъчния период, през който данъкът е станал изискуем. Съгласно чл. 82, ал. 2, т. 3 от ЗДДС, когато доставчикът е данъчно задължено лице, което не е установено на територията на страната и доставката е с място на изпълнение на територията на страната и е облагаема, данъкът е изискуем от получателя по доставката при: 3. доставка на услуги - когато получателят е данъчно задължено лице по чл. 3, ал. 1, 5 и 6. Според чл. 163, ал. 3 от ЗДДС, данъкът става изискуем по реда на чл. 25, ал. 6 и 7 ЗДДС. Видно от издадените инвойс фактури, данъчните събития са настъпвали на 05, 06, 07, 08 и 13-ти април 2022г., когато ДДС е станал изискуем. Задължението за деклариране следва да бъде изпълнено до 14-то число на месеца, следващ отчетния период. В случая не е налице неизпълнение на това задължение. За да е налице административно нарушение, осъществяващо състава на чл. 180а, ал. 1 от ЗДДС, е необходимо от фактическа страна в административнонаказателното производство да бъдат установени безспорно следните обстоятелства: 1. да е налице задължение за регистрираното лице за начисляване на данък, когато този данък е изискуем от лицето като платец по глава осма от закона; 2. това задължение да не е изпълнено в определения от закона

срок и 3. за начисления данък лицето да има право на пълен данъчен кредит. Наличието именно на последното условие е това, което съществено отличава административното нарушение по чл. 180а, ал. 1 от ЗДДС от административното нарушение по чл. 180, ал. 1 от ЗДДС, при което такъв елемент от фактическия състав на нарушението липсва. На практика това означава, че размерите на санкциите, определени в чл. 180а от ЗДДС, ще се прилагат при неспазването на общите нормативни разпоредби само за онези доставки с изискуем от лицето данък по реда на глава осма от закона, за които то има право на пълен данъчен кредит. При доставките, за които лицето ще има право на частичен данъчен кредит, тъй като ще ползва получените стоки и/или услуги за извършване и на необлагаеми доставки, ще се налагат санкциите, предвидени в съответните разпоредби на чл. 180 от закона. В конкретиката на случая не се доказвало, а дори се оборила тезата на АНО, че дължимият данък не е начислен в предвидения за това срок, които обстоятелства съставляват два от елементите на нарушението. Категорично в хода на съдебното следствие се доказало, че дружеството - жалбоподател е изпълнило задължението си да състави протоколи по чл. 117, ал. 1 от ЗДДС в срок, начислило е в тях дължимия данък и в срок е включило тези протоколи в отчетните регистри по чл. 124, ал. 1 от ЗДДС - дневник за покупките и дневник за продажбите. Отразяване е налично и в справка- декларацията по чл. 125, ал. 1 от ЗДДС. Няма спор, че в подадената справка – декларация е начислена нулева ставка на данък, но това обстоятелство не водело до извода, че дружеството не е изпълнило задължението си по чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС. В своето заключение вещото лице е посочило както софтуерният продукт, с който работи дружеството, така и обстоятелството, че при интегриране на данните от издадените протоколи към дневниците, програмата автоматично задава нулева ставка и дължим данък 0,00 лева. Това довело до извода, че се касае за допуснатата грешка, която не е подчинима на волята на дееца и не извършено с цел ощетяване на фиска. От своя страна същата не е довела до настъпване на вредоносен резултат, тъй като начисляването на 20% ДДС не би променило резултатът в справка – декларация по чл. 125 от ЗДДС. По изложените доводи съдът приел, че АНО не е изпълнил задължението си да извърши проверка на събраните доказателства и въз основа на тях да направи законосъобразния извод, че не е осъществен състав на нарушение, а неправилно е приложил материалния закон и е ангажирал отговорността на въззивника за нарушение, което не е извършил. Ето защо, съдът приел, че така издаденото наказателно постановление следва да бъде отменено изцяло като неправилно и незаконосъобразно.

Настоящият двадесет и седми касационен състав на АССГ намира решението за вадилно, допустимо и правилно.

Съдът е изяснил в пълнота относимата фактическа обстановка и е извел съответни на процесуалния и материалния закон изводи, които напълно се споделят от настоящата инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни по арг. от чл. 221, ал.2, предл.2 от АПК.

За пълнота, съдът намира, че следва да отбележи, че за да е налице съставомерност на деяние от типа на процесното, следва да са налице, както е приел първостепенният съд следните предпоставки: За да е налице административно нарушение, осъществяващо състава на чл. 180а, ал. 1 от ЗДДС, е необходимо от фактическа страна в административнонаказателното производство да бъдат установени безспорно следните обстоятелства: 1. да е налице задължение за регистрираното лице за начисляване на данък, когато този данък е изискуем от лицето като платец по глава осма от закона; 2. това задължение да не е изпълнено в определения от закона срок и 3. за начисления данък лицето да има право на пълен данъчен кредит.

В процесния случай съдът споделя, че не са доказани два от трите елемента на посочения фактически състав – не е правена проверка и няма данни, както и не е посочено от административнонаказващия орган, че се касае право на пълен данъчен кредит. Безспорно е, че приложената санкционна норма, която се обосновава от доставки по реда на глава VIII-ма, респ. се отнася до такива с право на пълен данъчен кредит, е по-благоприятна, но последното не изключва отговорността на органа да посочи конкретно и докаже всички елементи от съответния фактически състав, тъй като това е изискване съгласно ЗАНН, както и се касае за санкционно производство. В този смисъл, недопустимо се явява възражението в касационната жалба, че съдът е следвало да преквалифицира нарушението и съответно санкцията.

На следващо място, съдът приема установеното от първата инстанция, че дружеството е изпълнило задължението си да състави протоколи по чл. 117, ал. 1 от ЗДДС в срок, начислило е в тях дължимия данък и в срок е включило тези протоколи в отчетните регистри по чл. 124, ал. 1 от ЗДДС - дневник за покупките и дневник за продажбите, както и ги е отразило в справка-декларация по чл. 125, ал.1 от ЗДДС, но при нулева ставка. Установява се от приетата пред СРС съдебно – счетоводна експертиза, че чрез ръчно добавяне на дължимите 20 % ДДС, сумата е постъпила към фиска в срок. От горното следва възприетият извод от СРС, че не е осъществен съставът на визираните като нарушени чл. 86, ал.1, т.2 и т.3 от ЗДДС.

По изложените съображения, касационната жалба се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора, в полза на ответника по касация следва да бъдат присъдени разноски. Заявените такива обаче съдът приема за очевидно прекомерни, каквото възражение е налице по делото от страна на касатора. Макар и изчислени съобразно нормата на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, която гласи, че в производствата пред районния и административен съд, както и в касационното производство, страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно цитираната разпоредба, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая е налице и мотивирано възражение за прекомерност, която съдът споделя, като съобрази и това, че се касае за касационно производство, по което тази страна е ответник, поради което и като съобрази и практиката на СЕС, включително с решение на СЕС от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22, намира, че не следва да уважава същото в заявения размер.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.1 от АПК, съдът
РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2222/13.05.2024г. на СРС по НАХД № 16110/2023г. по описа на съда.

ОСЪЖДА НАП да заплати в полза на „ТИБИЕЛ“ ООД сумата от 10 000 /десет хиляди/ лева, представляваща част от заплатения адвокатски хонорар.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ